

ฐานข้อมูลภูมิปัญญาท้องถิ่นตำบลกะมียอ
อำเภอเมืองปัตตานี จังหวัดปัตตานี

ฐานข้อมูลภูมิปัญญาท้องถิ่น

ตำบลกะมิยอ อำเภอเมือง จังหวัดปัตตานี

สาขาที่ 1 ด้านการเกษตร

ที่	ชื่อของภูมิปัญญา	ชื่อของเจ้าของภูมิปัญญา	ที่อยู่
1	การเกษตรผสมผสานตามแนวเศรษฐกิจพอเพียง	นายมะขามือลี	ม.1 ต.กะมิยอ
2	การทำสวนปาล์ม	นายอับดุลการิม การ์ิมะ	ม.2 ต.กะมิยอ
3	การทำปุ๋ย อี เอ็ม	นายมะยาเกี วิชา	ม.5 ต.กะมิยอ
4	การเลี้ยงโคเนื้อ	นายซุลกิฟลี อารือสุรือสุ	ม.4 ต.กะมิยอ
5	การเกษตรผสมผสานตามแนวเศรษฐกิจพอเพียง	นายฮัมหมัด เจะดือระ	ม.1 ต.กะมิยอ
6	การเลี้ยงเป็ดเทศ	นายมะนาเซ ลีเดะ	ม.2 ต.กะมิยอ
7	เลี้ยงวัวพื้นบ้าน	นายซาอูดี มีนา	ม.2 ต.กะมิยอ
7	การเกษตรผสมผสาน	นายหมะ เจะมะ	ม.5 ต.กะมิยอ
8	การเลี้ยงปลาอุก	นายซุลกิฟลี มะซัน	ม.2 ต.กะมิยอ

สาขาที่ 2 ด้านหัตถกรรม

ที่	ชื่อของภูมิปัญญา	ชื่อของเจ้าของภูมิปัญญา	ที่อยู่
1	ผลิตภัณฑ์ตัดเย็บเสื้อ	นางนิตยา อูมาร์	34 ม.2 ต.กะมิขอ
2	เย็บเสื้อผ้า	นางคอดีเยะ สะมะ	24 ม.1 ต.กะมิขอ
3	หมวกชอเกาะ	มุฮัมหมัดซัبری ลาเตะ	15/1 ม.7 ต.กะมิขอ

สาขาที่ 3 ด้านอุตสาหกรรม

ที่	ชื่อของภูมิปัญญา	ชื่อของเจ้าของภูมิปัญญา	ที่อยู่
1	ผลิตภัณฑ์หมวกกะปิเยาะ	นายอับดุลการิม การ์ิมะ	215 ม.2 ต.กะมียอ
2	ผลิตภัณฑ์หมวกกะปิเยาะ	นายไชนุลอาบีดิน การ์ิมะ	24/2 ม.3 ต.กะมียอ
3	ผลิตภัณฑ์หมวกกะปิเยาะ	นายมะกอเซ็ง มะลีเลาะ	ม.3 ต.กะมียอ
4	ผลิตภัณฑ์หมวกกะปิเยาะ	นายอาแว อาแว	ม.7 ต.กะมียอ
5	ผลิตภัณฑ์หมวกกะปิเยาะ	นายพิชอล คาโอะ	ม.7 ต.กะมียอ
6	ผลิตภัณฑ์หมวกกะปิเยาะ	นายอามะ กาลูแป	ม.7 ต.กะมียอ
7	ผลิตภัณฑ์หมวกกะปิเยาะ	นายมัตตาร์ สาละ	ม.1 ต.กะมียอ
8	ผลิตภัณฑ์หมวกกะปิเยาะ	นายอาแซ	ม.5 ต.กะมียอ
9	ผลิตภัณฑ์น้ำตาลแว่น	นายคาโอะ อาแว	66 ม.5 ต.กะมียอ
10	ผลิตภัณฑ์น้ำตาลแว่น	นางสาวซารีปะห์ เจมะ	57 ม.5 ต.กะมียอ
11	ผลิตภัณฑ์น้ำตาลแว่น	นางสาวียะห์ นิเค็ง	67 ม.5 ต.กะมียอ
12	ผลิตภัณฑ์น้ำตาลแว่น	นายบีคิง เจนะ	38/1 ม.5 ต.กะมียอ
13	ผลิตภัณฑ์น้ำตาลแว่น	นายสะตอปา เจนะ	48 ม.5 ต.กะมียอ
14	ผลิตภัณฑ์น้ำตาลแว่น	นายยามีละห์ ลาเตะ	45 ม.5 ต.กะมียอ
15	ผลิตภัณฑ์น้ำตาลแว่น	นายสะมาเอ เจอะอามะ	62 ม.5 ต.กะมียอ
16	ผลิตภัณฑ์น้ำตาลแว่น	นางเซ็ง คอเลาะ	60 ม.5 ต.กะมียอ
17	ผลิตภัณฑ์น้ำตาลแว่น	นางฟาดีมะะ มียะ	17 ม.4 ต.กะมียอ

สาขาที่ 4 ด้านแพทย์ไทย

ที่	ชื่อของภูมิปัญญา	ชื่อของเจ้าของภูมิปัญญา	ที่อยู่
1	หมอยาเกี่ยวกับกระดูก	นายอิสมาแอ ตาแป	17 ม.5 ต.กะมิขอ
2	นวดแผนโบราณ	นายเวดอเลาะ ปูตะ	24 ม.2 ต.กะมิขอ

สาขาที่ 5 ด้านการจัดการทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม

ที่	ชื่อของภูมิปัญญา	ชื่อของเจ้าของภูมิปัญญา	ที่อยู่
1	ขยะรีไซเคิล	มัสยิดท่าราบ	ม.1 ต.กะมิขอ
2	ขยะรีไซเคิล	มัสยิดกะมิขอ	ม.2 ต.กะมิขอ
3	ขยะรีไซเคิล	มัสยิดบือแนงูเจ	ม.7 ต.กะมิขอ
4	ขยะรีไซเคิล	มัสยิดกาแลบือซา	ม.4 ต.กะมิขอ
5	ขยะรีไซเคิล	มัสยิดลาฮา	ม.5 ต.กะมิขอ
6	ขยะรีไซเคิล	มัสยิดบาโง	ม.4 ต.กะมิขอ

สาขาที่ 6 ด้านศิลปกรรม

ที่	ชื่อของภูมิปัญญา	ชื่อของเจ้าของภูมิปัญญา	ที่อยู่
1	การขับร้องอนาซิด	นักเรียนตาดีกาท่าราบ	ม.1 ต.กะมิขอ
2	การขับร้องอนาซิด	นักเรียนตาดีกากะมิขอ	ม.2 ต.กะมิขอ
3	การขับร้องอนาซิด	นักเรียนตาดีกาบือแนมูเจ	ม.7 ต.กะมิขอ
4	การขับร้องอนาซิด	นักเรียนตาดีกาแกบือซา	ม.4 ต.กะมิขอ
5	การขับร้องอนาซิด	นักเรียนตาดีกาลาซา	ม.5 ต.กะมิขอ
6	การขับร้องอนาซิด	นักเรียนตาดีกาบาโง	ม.4 ต.กะมิขอ

สาขาที่ 7 ด้านภาษาและวรรณกรรม

ที่	ชื่อของภูมิปัญญา	ชื่อของเจ้าของภูมิปัญญา	ที่อยู่
1	การอ่านอัลกุรอานกีรออาตี	นักเรียนประจำมัธยมวัดท่าราบ	ม.1 ต.กะมิขอ
2	การอ่านอัลกุรอานกีรออาตี	นักเรียนประจำมัธยมวัดกะมิขอ	ม.2 ต.กะมิขอ
3	การอ่านอัลกุรอานกีรออาตี	นักเรียนประจำมัธยมวัดบึงอเนญเจ	ม.7 ต.กะมิขอ
4	การอ่านอัลกุรอานกีรออาตี	นักเรียนประจำมัธยมศึกษาแลบือชา	ม.4 ต.กะมิขอ
5	การอ่านอัลกุรอานกีรออาตี	นักเรียนประจำมัธยมวัดลาซา	ม.5 ต.กะมิขอ
6	การอ่านอัลกุรอานกีรออาตี	นักเรียนประจำมัธยมวัดบาโง	ม.4 ต.กะมิขอ

สาขาที่ 8 ด้านอาหารพื้นบ้าน

ที่	ชื่อของภูมิปัญญา	ชื่อของเจ้าของภูมิปัญญา	ที่อยู่
1	ข้าวฮ่มสมุนไพร	นาลีเมาะ แวกาจิ	47 ม.2 ต.กะมิขอ
2	ข้าวฮ่มสมุนไพร	นางอาชียะ แวกาจิ	35 ม.7 ต.กะมิขอ
3	ขนมโบราณ	นางเมะ สาเมะ	25 ม.2 ต.กะมิขอ
4	ขนมโบราณ	นางอาชียะห์ อี๊ญ	20 ม.2 ต.กะมิขอ
5	ขนมโบราณ	นางเมะแซ เจะมะ	87 ม.3 ต.กะมิขอ
5	ขนมโบราณ	นางปัติเมาะ มีสะ	17 ม.4 ต.กะมิขอ
6	ขนมโบราณ	นางมีตะห์ คาโอะ	35/1 ม.3 ต.กะมิขอ
7	ข้าวฮัด	นางอามีเนาะ แวกาจิ	47 ม.2 ต.กะมิขอ
8	การผลิตน้ำตาลโตนด	นายอับดุลกอเด มีสะ	17 ม.4 ต.กะมิขอ
9	การผลิตน้ำตาลโตนด	นายซุวัย อาแว	24/1 ม.4 ต.กะมิขอ
10	การผลิตน้ำตาลโตนด	นายคาโอะ อาแว	66 ม.5 ต.กะมิขอ
11	การผลิตน้ำตาลโตนด	นางสาวซารีปะห์ เจะมะ	57 ม.5 ต.กะมิขอ
12	การผลิตน้ำตาลโตนด	นางสาวียะห์ นิเค็ง	67 ม.5 ต.กะมิขอ
13	การผลิตน้ำตาลโตนด	นายปีดิง เจะนะ	38/1 ม.5 ต.กะมิขอ
14	การผลิตน้ำตาลโตนด	นายสะตอปา เจะนะ	48 ม.5 ต.กะมิขอ
15	การผลิตน้ำตาลโตนด	นายขามีละห์ ลาเตะ	45 ม.5 ต.กะมิขอ
16	การผลิตน้ำตาลโตนด	นายคาโอะ อาแว	66 ม.5 ต.กะมิขอ

ด้านศาสนา วัฒนธรรม

ที่	ชื่อของภูมิปัญญา	ชื่อของเจ้าของภูมิปัญญา	ที่อยู่
1	พิธีกรทางศาสนา	นายอิสมาแอ เจะมะ	ม.1 ต.กะมียอ
2	พิธีกรทางศาสนา	นายสาและ ยูโชะ	ม.2 ต.กะมียอ
3	พิธีกรทางศาสนา	นายรอยะ เปาะโน	ม.4 ต.กะมียอ
4	พิธีกรทางศาสนา	นายดุลเลาะ ยีคอเลาะ	ม.4 ต.กะมียอ
5	พิธีกรทางศาสนา	นายอับดุลเลาะ ตาแกะ	ม.7 ต.กะมียอ
6	พิธีกรทางศาสนา	นายคอเลาะ นาแว	ม.7 ต.กะมียอ
7	พิธีกรทางศาสนา	นายเจะมะ แวนาแว	ม.1 ต.กะมียอ
8	พิธีกรทางศาสนา	นายอามะ หะยีนิงะ	ม.5 ต.กะมียอ
9	พิธีกรทางศาสนา	นายมะร่อปี นิเต็ง	ม.5 ต.กะมียอ
10	พิธีกรทางศาสนา	นายอาด็อนัน จารง	ม.2 ต.กะมียอ
11	พิธีกรทางศาสนา	นายอาลี ตาแกะ	ม.7 ต.กะมียอ
12	พิธีกรทางศาสนา	นายอับดุลมาฮี เจะและ	ม.1 ต.กะมียอ
13	พิธีกรทางศาสนา	นายรอมลี การี	ม.5 ต.กะมียอ

ฐานข้อมูลเกี่ยวกับศาสนา ศิลปะ วัฒนธรรม ประเพณี และภูมิปัญญาท้องถิ่น

ตำบลกะมียอ อำเภอเมือง จังหวัดปัตตานี

ข้อมูลเกี่ยวกับศาสนสถาน

ลำดับที่	ชื่อ	หมู่ที่	ชื่ออีมาม (ปัจจุบัน)	จำนวน กรรมการ
1	มัสยิดนุรุลอีมาน (ท่าราบ)	1	นายค็อราแม แวคาโอะ	12
2	มัสยิดนุรุลยาเกีน (กะมียอ)	2	นายสาและ ยูโซะ	12
3	มัสยิดคารุลอูลูม	4	นายจะแม สะแม	12
4	มัสยิดอันนีซอฟาฎียะห์ (บาโง)	4	นายคูลละละ ยีค่อละละ	12
5	มัสยิมะวัลมุตากีน	7	นายอับดุลละละ ยะโกะ	12
6	มูซอลลาทำปงตา	7	นายค่อละละ นาแเว	12
7	มูซอลลาเมาะโมะ	1	นายมุฮัมหมัด สาและ	12
8	มูซอลลาท่าราบใน	5	นายอามะ หะยีนิเงาะ	12
9	มูซอลลาบ้านลาซา	5	นายมะร่อปี นิเต็ง	12
10	มูซอลลาบ้านตานาะ	3	นายสมาน ค็อราแม	12

ข้อมูลเกี่ยวกับวัฒนธรรม/ประเพณี

ลำดับที่	ประเพณี/วัฒนธรรม	ประวัติความเป็นมา/ความสำคัญ	ช่วงเวลา	สถานที่ปฏิบัติ
1	วันฮารีรายอ อีดิล-ฟิตรี	แต่ละปีมุสลิมทั่วโลกจะถือศีลอด พร้อมกันในเดือนรอมฎอน ซึ่งเป็น เดือนที่ 9 ตามปฏิทินอิสลาม ทุกๆ ปีจะมีการดูดวงจันทร์เพื่อกำหนด วันเริ่มต้นถือศีลอดในแต่ละพื้นที่ โดยพร้อมเพรียงกัน เนื่องจาก ปฏิทินอิสลามนั้นเป็นแบบ จันทรคติ การเห็นหรือไม่เห็นดวง จันทร์ในวันที่ถูกกำหนดขึ้นให้เป็น “วันดูดวงจันทร์” จึงมีความสำคัญ อย่างยิ่ง	วันที่ และเวลา ขึ้นอยู่ กับ การดูดวงจันทร์	มัสยิดทุกมัสยิด
2	วันฮารีรายอ อีดิล-อฎฮา	ถัดจาก “วันอีดิลฟิตรี” ไปอีก 2 เดือน 10 วัน โดยอ้างอิงจากปฏิทิน จันทรคติแบบเดิม จะมีงานเฉลิม ฉลองยิ่งใหญ่อีกครั้ง เรียกว่า “วันอีดิล อฎฮา” ซึ่งตรงกับวันที่ 10 เดือน ซุลฮิจญะฮ์ ซึ่งเป็นเดือนที่ 12 ของ ปฏิทินอิสลาม โดยในวันดังกล่าวนี้ จะตรงกับช่วงเวลาที่มุสลิมทั่วโลก เดินทางไปทำฮัจญ์ หรือแสวงบุญ ณ นครมักกะห์ ประเทศ ซาอุดีอาระเบีย ชาวไทยมุสลิมจึง นิยมเรียกกันว่า “วันรายาฮัจญ์” “วันรายอฮัจญ์” “วันอีด ใหญ่” หรือ “ฮารีรายา กูรบาน” ทั้งนี้ เนื่องจากสิ่งสำคัญที่ มุสลิมต้องทำเนื่องใน “วันอีดิลอฎ ฮา” คือ การเชือดสัตว์เพื่อเป็นพลี ทาน หรือทำ “กูรบาน” สำหรับผู้ที่ มีกำลังความสามารถ หรือมีทุน ทรัพย์มากพอ	ถัดจากวันรายอฟิตรี อีก 2 เดือน 10 วัน	- ศาสนาสถานในพื้นที่

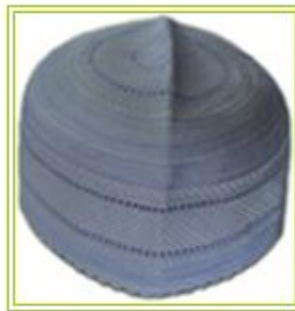
3	ประเพณีงานวันมาลิด	เป็นวันที่ทุกคนในศาสนาอิสลาม ลึกถึงชีวิตประวัติของท่านนบี (มุฮัม หมัด)	ประมาณ มกราคม – กุมภาพันธ์	- ครอบครัว ชุมชน หมู่บ้าน อบต.กะมิยอ ศาสนสถาน ในพื้นที่ ฯ
4	ประเพณีอาซูรอ	เป็นการต้อนรับปีใหม่ของทาง ศาสนาอิสลามซึ่งมีการทำ อาซูรอ (ขนมโบราณ) ซึ่งเป็นการนำเอา วัตถุดิบต่างตามรวมกันแล้วกว รวมกัน เช่น ข้าวสาร ถั่ว ถั่ว เผือก ฝักทอง และ อีกรวมมาย	ประมาณเดือน ตุลาคม	- ศาสนาสถานในพื้นที่

หมวกกะปิเยาะห์ บ้านท่าราบ

1.1 ประวัติความเป็นมา

หมวกกะปิเยาะห์ เป็นสิ่งที่ชาวไทยมุสลิมใช้สวมใส่ตามหลักศาสนาอิสลามซึ่งถือว่าผู้ที่สวมใส่แล้วจะได้บุญ เพราะเป็นความเชื่อตามแบบท่านศาสดานบีมุฮัมมัดจริยวัตรของท่านทุกอย่างถือเป็นแบบฉบับของมุสลิมทั่วโลกที่ควรประพฤติปฏิบัติตามแม้ท่านได้จากโลกนี้ไปแล้ว ซึ่งในพื้นที่ตำบลกะมิยอนับถือศาสนาอิสลาม 100 % ส่วนใหญ่ประกอบอาชีพเกษตรกรรม ปลูกผักและทำนา ซึ่งบางช่วงฤดูกาลว่างจากเกษตรกรรม สมาชิกไม่มีรายได้ และว่างงาน จึงคิดเริ่มการรวมกลุ่มที่จะทำกิจกรรมที่สมาชิกสามารถทำร่วมกันได้ และสามารถที่จำหน่ายเป็นรายได้เพิ่มให้กับครอบครัว จึงคิดวิธีเย็บหมวกกะปิเยาะห์ที่ชาวไทยมุสลิมต้อง ใช้เป็นส่วนหนึ่งของเครื่องแต่งกายชาย เพราะเป็นปัจจัยสำคัญของคนในพื้นที่ที่จะได้ใช้สวมใส่ในการประกอบศาสนกิจตามหลักศาสนาตามที่กล่าวข้างต้น และอีกประการหนึ่งถ้ามีการผลิตใช้เองและจำหน่ายในพื้นที่ ก็ช่วยให้สมาชิกภายในชุมชนไม่ต้องไปซื้อที่อื่นๆ และสามารถเป็นอาชีพเสริมเพิ่มรายได้ให้กับครอบครัว อีกทางหนึ่ง ต่อมาสมาชิกสตรีที่ว่างจากการทำเกษตรกรรม หรือที่เป็นแม่บ้านเห็นว่าเป็นอาชีพที่น่าสนใจ และสามารถหารายได้ช่วยเหลือครอบครัวได้อีกทางหนึ่ง จึงเกิดการรวมตัวกันเป็นกลุ่มแม่บ้านเกษตรกรบ้านท่าราบ มีกิจกรรมเย็บหมวกกะปิเยาะห์ ซึ่งกลุ่มไม่มีที่ทำการที่เป็นเอกเทศ แต่สมาชิกจะมีอุปกรณ์ทำที่บ้านของสมาชิกเอง กลุ่มจะรวบรวมผลผลิตที่สมาชิกผลิตได้ ไปจำหน่าย หรือส่งให้

การบริหารงานกลุ่มมีคณะกรรมการบริหาร จุดที่ตั้งของกลุ่มคือบ้านประธาน ซึ่งจะใช้ในการพบปะประชุมปรึกษาหารือ ส่งผลิตภัณฑ์

การพัฒนารูปแบบหมวกกะปิเยาะห์

1.2 อัตลักษณ์/จุดเด่นของผลิตภัณฑ์

ลักษณะที่โดดเด่นของหมวกกะปิเยาะห์ตำบลกะมิย คือ มีลวดลายสวยงาม หลากหลาย

รูปแบบ และขนาดมากมาย สามารถผลิตได้ตามสั่งของลูกค้า มีน้ำหนักเบา สวมใส่สบาย สีสันไม่ตก

ใช้วัตถุดิบที่มีคุณภาพ ใช้ได้นาน ไม่ยืด หรือหดตัว และเป็นงานฝีมือ 100%

รูปแบบ ลวดลายหมวกกะปิเยาะที่ตามสมัยนิยมในปัจจุบันที่เป็นเอกลักษณ์ของผลิตภัณฑ์

1.3 มาตรฐานและรางวัลที่ได้รับ

1. มพช.เลขที่ 10525-11/387

1. OTOP ระดับ 4 ดาว ปี 2553

ความสัมพันธ์กับชุมชน

ฝีมือ แรงงาน คือ คนในชุมชนอย่างแท้จริง ถ่ายทอดจากรุ่นสู่รุ่น จึงทำให้คนในชุมชนมีความผูกพันกันเหมือนญาติพี่น้อง มีการรวมกลุ่มเตรียมสมาชิกให้ได้รับความรู้ สร้างความเข้าใจให้ตรงกันในการพัฒนาและอนุรักษ์ภูมิปัญญา ผสานกับพัฒนาทักษะและฝีมือให้สอดคล้องกับเทคโนโลยีสมัยใหม่ เป็นที่ถูกต้องสำหรับลูกค้า อีกทั้งยังสามารถสร้างเครือข่าย แลกเปลี่ยนผลิตภัณฑ์เชื่อมโยงซึ่งกันและกันภายในตำบล ตำบล/อำเภอ/จังหวัดใกล้เคียง

กระบวนการผลิต

วัตถุดิบและส่วนประกอบ

1. ผ้าขาว
2. ผ้าแข็ง
3. ผ้าเจือ
4. ผ้าเครป
5. ลูกไม้
6. ด้าย
7. น้ำมันจักร
8. สัญญาลักษณ์/โลโก้ของกลุ่ม

กระบวนการผลิต

ขั้นตอนการผลิต

1. นำผ้าทั้ง 4 ชนิด ที่ตัดตามขนาดต่าง ๆ มาซ้อนทับกันในส่วนที่ 1 และส่วนที่ 2 เพื่อนำไปเตรียมการทำหมวกกะปิยะต่อไป
2. นำผ้าขาว ผ้าแข็ง ผ้าเจซี และผ้าเครป ตามวงซ้อนหลาย ๆ ชั้น และวางแบบตามขนาดต่าง ๆ เพื่อเตรียมการตัดในแต่ละส่วน คือ

ส่วนที่ 1 ส่วนฐานหมวก

ส่วนที่ 2 ส่วนหัวหมวก

แบบตัวอย่างขนาดต่าง ๆ ของหมวกกะปิยะ

ขั้นตอนการทำหมวกกะปิเยาะห์

การทำหมวกกะปิเยาะห์แบบดั้งเดิมอยู่ที่ความชำนาญของผู้ผลิตในการปักลายด้วยมือและความคิดสร้างสรรค์ของแต่ละคน โดยใช้จักรเฉพาะของการทำหมวกกะปิเยาะห์ ไม่มีลายอัตโนมัติที่ตั้งโดยจักร โดยเริ่มด้วยดังนี้

1. น้ำผ้าที่ตัดซ้อนผ้าเรียบร้อยนำส่วนที่ 1 และส่วนที่ 2 ไปปักลายที่ลูกค้าสั่งซื้อ
2. เจาะรูหลายส่วนที่ 1 และส่วนที่ 2 ที่ปักลายเสร็จเรียบร้อยแล้ว
3. นำส่วนที่ 1 และส่วนที่ 2 มาเย็บประกอบกันเป็นรูปทรงหมวก และขนาดที่ต้องการ
4. ตัดเศษผ้า เก็บรายละเอียดหมวกที่ประกอบเสร็จเรียบร้อยแล้ว
5. นำหมวกที่ได้รีด และแยกขนาดตามเบอร์ และเกรด
6. คัดยี่ห้อและนำบรรจุถุงเตรียมส่งจำหน่าย

ขั้นตอนการผลิต (ต่อ)

ปักลายฐานหมวกส่วนที่2

เย็บประกอบส่วนที่1และส่วนที่2

การเจาะรูจะละลายหมวกกะปิเยาะห์

เทคนิคและเคล็ดลับในการผลิตหมวกกะปิเยาะห์

หมวกกะปิเยาะห์ เป็นหมวกที่สวมใส่สบาย ไม่อับชื้น และร้อน เบาสบาย เพราะหมวกกะปิเยาะห์ของกลุ่มมีการเจาะรู จุลลายนไม่เหมือนที่อื่น เป็นเอกลักษณ์ของผลิตภัณฑ์ และมีให้เลือกหลายรูปแบบ และหลากหลายลวดลาย

ผลิตภัณฑ์/ผู้ประกอบการ

3.1 กลุ่มผู้ประกอบการ

กลุ่มผู้ผลิต :กลุ่มแม่บ้านเกษตรกรบ้านท่าราบ”

สถานที่ผลิต : เลขที่ 27/10 หมู่ที่ 1 ตำบลกะมิยอ อำเภอเมืองปัตตานี จังหวัดปัตตานี
94000

โทรศัพท์ : 08-6285-6494

ประธานกลุ่ม :นายฮามะสะมาลี อาแว

สถานที่ตั้งกลุ่ม : เลขที่27/10 หมู่ที่ 1 ตำบลกะมิยอ อำเภอเมืองปัตตานี จังหวัดปัตตานี 94000

โทรศัพท์ : 08-6285-6494

เส้นทางคมนาคม :

รถยนต์/รถโดยสารประจำทาง

จังหวัดปัตตานีอยู่ห่างจากกรุงเทพฯ ประมาณ 1065 กิโลเมตร ใช้เส้นทางหลวงหมายเลข 42 ถนนเพชรเกษม โดยการ
เดินทางด้วยรถยนต์ส่วนตัว และรถโดยสารประจำทาง โดยบริษัท ขนส่ง จำกัด มีรถโดยสารประจำทางปรับอากาศบริการทุกวัน
สอบถามรายละเอียดได้จากสถานีเดินรถสายใต้(ปิ่นเกล้า-นครชัยศรี) โทร.0-2434-7192

รถไฟ

การรถไฟแห่งประเทศไทย มีบริการรถไฟจากกรุงเทพฯ ไปยังสถานีรถไฟปัตตานี ที่อำเภอโคกโพธิ์ จังหวัดปัตตานี
ทุกวัน จากนั้นต้องต่อรถประจำทางเข้าตัวเมืองจังหวัดปัตตานี ซึ่งอยู่ห่างจากอำเภอโคกโพธิ์ ประมาณ 26
กิโลเมตร สอบถามรายละเอียดจากการรถไฟแห่งประเทศไทย โทร.1690, 0-2223-7010, 0-2223-7020

ผู้ผลิต/ผู้ประกอบการ

3.2 แหล่งจำหน่ายผลิตภัณฑ์, ช่องทางการจัดจำหน่ายทั้งภายในและต่างประเทศ

1. กลุ่มแม่บ้านเกษตรกรบ้านท่าราบ

เลขที่ 27/10 หมู่ที่ 1 ตำบลกะมิยอ อำเภอเมืองปัตตานี จังหวัดปัตตานี 94000

1. ร้านค้าภายในจังหวัดและจังหวัดข้างเคียงคือ ปัตตานี ยะลา นราธิวาส สงขลา สตูล
2. เครือข่าย OTOP จังหวัด และจังหวัดใกล้เคียงคือปัตตานี ยะลา นราธิวาส สงขลา สตูล
3. ตัวแทนจำหน่ายต่างประเทศซาอุดีอาระเบีย และประเทศมาเลเซีย
4. ออกร้านแสดงและจำหน่ายตรงงานมหกรรม OTOP ของ ศอ.บต.

องค์ความรู้เกี่ยวกับกะปิเยาะห์

1. ความหมายของกะปิเยาะห์

กะปิเยาะห์ มาจากคำว่า “คูฟิยะฮฺ” เป็นศัพท์จากภาษาอาหรับ แปลว่า หมวก ด้วยสำเนียงภาษาแต่ละถิ่น จึงทำให้เพี้ยนไป ในจังหวัดปัตตานี ยะลา และนราธิวาส จะใช้คำว่ากะปิเยาะห์ หรือบางที่ก็กร่อนเสียงเหลือเพียง “ปิเยาะห์” ก็มี

คำว่ากะปิเยาะห์หมายถึงหมวกอยู่แล้ว แต่มีความสับสนในความไม่เข้าใจในความหมาย จึงมักเรียกว่า หมวกกะปิเยาะห์ เช่นเดียวกับการที่สื่อเรียกชื่อประเทศใหม่ว่า “ติมอร์ตะวันออก” ทั้งๆ ที่ติมอร์ก็แปลว่า ตะวันออกอยู่แล้ว จึงเป็นการซ้ำคำ

2. ความเป็นมาของกะปิเยาะห์

ความเป็นมาของกะปิเยาะห์ไม่แน่ชัด แต่กะปิเยาะห์เป็นวัฒนธรรมของคนอาหรับมาแต่ดั้งเดิมส่วนใน แถบมลายู ซึ่งรวมถึง จังหวัดปัตตานี ยะลา นราธิวาส เดิมใช้หมวกช่อเกาะ ไม่ได้ใช้กะปิเยาะห์มีหลักฐานการขกเว้น ไม่ให้ใช้หมวกที่มีปีกประกอบกับ เครื่องแบบลูกเสือของมุสลิม เนื่องจากเป็นข้อห้ามของศาสนาอิสลาม และให้ใช้ หมวกในรูปทรงช่อเกาะแทน

ภาพที่ 23 พระบรมฉายาลักษณ์ของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวภูมิพลอดุลยเดชฯ (ขวามือ)
ฉลองพระองค์เครื่องแบบลูกเสือมาลารูปทรงช่อเกาะที่ใช้ในจังหวัดปัตตานี ยะลา นราธิวาส

ตนกู อับดุลกาเดร กามารุดดิน กษัตริย์ปัตตานีพระองค์สุดท้าย

ภาพที่ 24 ตนกูอับดุลกาเดร กามารุดดิน เจ้าเมืองปัตตานีพระองค์สุดท้าย
ทรงสวมช่อเกาะที่ใช้ในจังหวัดปัตตานี

เหตุที่มุสลิมใส่กะปิเยาะห์ หรือใช้ผ้าโพกศีรษะ เนื่องจากว่าใส่แล้วได้บุญ เพราะเป็นการแต่งกายตามแบบ ท่านศาสดานบี มุฮัมมัด จริยวัตรของท่านทุกอย่างถือเป็นแบบฉบับของมุสลิมทั่วโลกที่ควรประพฤติปฏิบัติตาม แม้ท่านนบีมุฮัมมัดได้จากโลกนี้ไปแล้ว แต่หลักฐานที่หลงเหลืออยู่คือหมวกและผ้าโพกศีรษะที่ท่านนบีเคยใช้ยัง ปรากฏเป็นหลักฐานอยู่ที่พิพิธภัณฑ์ในประเทศตุรกี ดังนั้น หากมุสลิมท่านใดใช้ทั้งหมวกและผ้าโพกศีรษะพร้อมกัน ก็ถือว่าจะได้บุญเป็น 2 เท่า

ผ้าโพกศีรษะที่นับว่าเป็นวัฒนธรรมของชาวอาหรับที่ใช้ชีวิตอยู่กลางทะเลทรายนั้น นอกจากจะใช้ใน ระหว่างการประกอบศาสนกิจอย่างการละหมาดแล้ว ยังใช้ประโยชน์ได้อีกหลายอย่างเช่นเดียวกับผ้าขาวม้าของไทย คือ ใช้ปูนอน ใช้ปูละหมาด ใช้แทนเชือก กันหนาว กันแดดในทะเลทราย

ภาพที่ 25 ประชาชนชาวซูดานกับผ้าโพกศีรษะกลางทะเลทราย

3. รูปทรงพื้นฐานและส่วนประกอบของกะปิเยาะห์

กะปิเยาะห์ที่เห็นรูปทรงในปัจจุบันนี้นั้น อาจเป็นไปได้ว่ามาจากรูปทรงของโดมมัสยิด และโดมมัสยิดที่เห็นม ีรากฐานมาจากสิ่งก่อสร้างของกรุงโรมตะวันออก ปัจจุบันคือประเทศตุรกี ซึ่งเรียกว่าศิลปะแบบไบเซนไทน์ (Byzantine)

ภาพที่ 26 สถาปัตยกรรมโรมันตะวันออก ศิลปะไบเซนไทน์ (Byzantine)

ปัจจุบันอยู่ที่ประเทศตุรกี

ส่วนประกอบของกะปิเยาะห์ ประกอบไปด้วย 2 ส่วนคือส่วนฐานและส่วนหัว ส่วนฐานเรียกตามภาษาอาหรับว่า “จิดา” (Jida) ภาษามลายูเรียกว่า “อิบู” ส่วนหัว เรียกตามภาษาอาหรับว่า “เฟอ์ก” (Fauk) ภาษามลายูเรียกว่า “ดาโป๊ะ”

ภาพที่ 27 ส่วนประกอบของกะปิเยาะห์

4. พัฒนาการทางด้านรูปทรงของกะปิเยาะห์

เมื่อศาสนาอิสลามเผยแผ่ออกไป วัฒนธรรมการแต่งกายที่มีท่านนบีมุฮัมมัดเป็นต้นแบบก็ได้ติดตามไปด้วย รวมทั้งกะปิเยาะห์ ก็จะเปลี่ยนรูปทรงไปตามวัฒนธรรม สภาพอากาศ วัตถุดิบที่ใช้ผลิตกะปิเยาะห์ของแต่ละประเทศ กะปิเยาะห์ทรงดาตา เชื่อว่ามาจากหมวกชนิดหนึ่งที่ทำด้วยหนังสัตว์ โดยเฉพาะหนังอูฐ ผู้นำเซเชน คือ อัลลามาคอดอส ใช้หนังเสือมาทำหมวก ส่วนผู้นำรัสเซียคือ บอริส เยลซิน ใช้หนังหมีทำหมวก

ภาพที่ 28 หมวกที่ทำจากหนังอูฐ

ภาพที่ 29 ผู้นำเซเชนกับหมวกที่ทำด้วยหนังเสือ

ภาพที่ 30 ภาพผู้นำรัสเซียกับหมวกที่ทำจากหนังหมี

กะปิเยาะห์ที่ถือว่าสวย และเป็นที่ยอมรับมากที่สุดในขณะนี้ คือรูปแบบของชุดาน ถ้าเป็นแบบชุดานแท้ๆ จะถักด้วยมือ ไม่มีการเจาะรู ทำด้วยผ้าเครปสีขาวอย่างดีดูแวววาว

5. กะปิเยาะห์ในหน้าที่ทางศาสนิกของชายไทยมุสลิม

การปฏิบัติศาสนกิจที่มุสลิมต้องทำทุกวัน จะละเว้นไม่ได้คือการละหมาด ขั้นตอนการทำละหมาดขั้นตอนหนึ่ง คือการก้มกราบ ซึ่งจำเป็นอย่างยิ่งที่หน้าผากจะต้องสัมผัสกับพื้น การที่มีเส้นผมมาปกหน้าผากแม้เพียงสามเส้น ก็ทำให้การละหมาดครั้งนั้นโมฆะ ดังนั้น กะปิเยาะห์จะทำหน้าที่ในการรวบรวมที่ปิดหน้าผากเอาไว้ เพื่อให้การละหมาด นั้นสมบูรณ์

6. กะปิเยาะห์กับการดำเนินชีวิตโดยทั่วไปของชาวมุสลิม

กะปิเยาะห์ในปัจจุบัน นอกจากจะใช้ในระหว่างการละหมาดแล้ว กะปิเยาะห์ ยังเป็นวัฒนธรรมในการแต่งกาย เพื่อป้องกันความชื้นเป็นมุสลิม และเวลาเดินมาไหนแล้วไปชนอะไร ก็จะมีกะปิเยาะห์รองรับไว้ชั้นหนึ่ง ที่ประเทศมาเลเซีย มีกฎหมายการใช้หมวกกันน็อกอย่างเคร่งครัด แต่ถ้ามุสลิมคนใดก็ตามที่ใส่กะปิเยาะห์ ก็จะได้รับใบอนุญาต เนื่องจาก เห็นความสำคัญในทางศาสนาเช่นเดียวกับกฎหมายไทย

7. ผู้ที่ไม่ใช่มุสลิมกับการใช้กะปิเยาะห์

การใช้กะปิเยาะห์นั้นไม่ใช่หลักการศาสนา เป็นวัฒนธรรมการแต่งกายเท่านั้น และไม่ห้ามสำหรับคนที่ต่างศาสนา จะสวมใส่ แต่ก็ไม่ควรใช้ เพราะกะปิเยาะห์เป็นที่ยอมรับกันโดยทั่วไปแล้วว่าเป็นสัญลักษณ์ของชาวมุสลิมหากคนที่ไม่ได้นับถือศาสนาอิสลามมาสวมใส่แล้วไปทำในเรื่องที่ผิดกับหลักศาสนาอิสลามแล้ว จะเกิดความเข้าใจผิดกับคนทั่วไปได้

ในหลักปฏิบัติอีกประการหนึ่งสำหรับการสวมใส่กะปิเยาะห์ คือ ห้ามมิให้ผู้หญิงสวมใส่ แม้ผู้หญิงคนนั้น จะเป็นมุสลิมก็ตาม ทั้งนี้กะปิเยาะห์บ่งบอกถึงความเป็นชาย การที่หญิงแต่งเป็นชาย และชายจะแต่งกายเป็นหญิง เช่น จะคลุมศีรษะด้วยผ้าคลุมอย่างผู้หญิงนั้นจะกระทำมิได้ เพราะมุสลิมต้องมีการแยกแยะให้ได้ว่า เป็นชายหรือเป็นหญิง เท่านั้น

8. ต้นกำเนิดและเส้นทางการกระจายตัวของกะปิเยาะห์

เมื่อกะปิเยาะห์เป็นวัฒนธรรมและเอกลักษณ์ของชาวมุสลิม การเสาะหาความเป็นมาและการแพร่หลายของกะปิเยาะห์จึงเท่ากับการตามรอยการเผยแพร่ของศาสนาอิสลามไปโดยปริยาย

ศาสนาอิสลามมีกำเนิดบนคาบสมุทรอาระเบียเมื่อปี ค.ศ.622 (พ.ศ.1165) ที่เมืองมักกะฮ์ สมัยที่พระศาสดา นบีมุฮัมมัด (ศ็อลลา) ยังมีพระชนมชีพอยู่ มีศูนย์กลางอยู่ ณ นครมาดีนะฮ์ต้นคริสต์ศตวรรษที่ 8 ได้แพร่เข้าสู่ประเทศอินเดียโดยการนำของ มุฮัมมัด อิบน์ อัลกาซิม แม่ทัพของกษัตริย์ อับดุลมอลิกกาหลิบ ราชวงศ์อุมัยยะฮ์ แห่งนครดามัสกัส ทำให้เกิดรัฐอิสลามแห่งแรก ขึ้นในบริเวณลุ่มแม่น้ำสินธุ

ค.ศ.998 (พ.ศ.1541) สุลต่านมามูดแห่งราชวงศ์กาซนิประเทศอัฟกานิสถาน ได้นำศาสนาอิสลามเข้ามายังแคว้นปันจาบ มีศูนย์กลางปกครองอยู่ที่เมืองละฮอร์ ต่อมากษัตริย์ราชวงศ์นี้สูญเสียอำนาจให้แก่ราชวงศ์กอร์ เชื้อสายเตอร์ค ในปี ค.ศ.1173 (พ.ศ.1716) ครั้นถึงปี ค.ศ.1192 (พ.ศ.1735) กองทัพกษัตริย์โสมห์หมัดกอร์ได้ชัยชนะต่อชาวฮินดู เป็นผลให้อำนาจ การปกครองของราชวงศ์กอร์แผ่ปกคลุมไปทั่วบริเวณอ่าวเบงกอล พร้อมกับการขยายตัวของศาสนาอิสลามเข้าสู่พื้นที่ดังกล่าว

แคว้นกุจราต เมืองเคมเบย์ ประเทศอินเดีย ซึ่งเป็นศูนย์กลางการค้าระหว่างอินเดีย เปอร์เซีย อาหรับ ติดต่อกับจีน และประเทศในแถบเอเชียตะวันออกเฉียงใต้มาก่อนที่พวกมุสลิมจะเดินทางมาถึง เมื่อดินแดนแห่งนี้ตกมาอยู่ในความครอบครอง ของกษัตริย์มุสลิมแล้ว จึงเป็นฐานสำหรับศาสนาอิสลาม เดินทางไปสู่ประเทศอินโดนีเซีย และแหลมไทย - มลายู ในขั้นต่อมา

เมื่อปี ค.ศ.1292 (พ.ศ.1835) มาร์โคโพลเดินทางจากประเทศจีนกลับยุโรป มาแวะที่เกาะสุมาตรา เขาได้บันทึกไว้ในรายงานการเดินทางของเขาว่า ที่เมืองเปอร์ลัค มีพ่อค้านับถือศาสนาอิสลาม เข้ามาค้าขายอยู่เป็นอันมาก จากเมืองเปอร์ลัค เขาเดินทางไปพักอยู่ทางตอนเหนือของเกาะ คือ เมือง สมุท เป็นเวลา 5 เดือน เนื่องจากเป็นฤดูมรสุม ขณะที่เขาพักอยู่นั้น ชาวเมืองสมุท ยังไม่ได้เป็นมุสลิม

หลักฐานการยอมรับนับถือศาสนาอิสลามของชาวเกาะสุมาตรา ปรากฏอยู่บนหินเหนือหลุมศพ ของสุลต่านมาลิกอัลชาเลห์ ที่จารึกเป็นอิสลาม จารึกแผ่นนี้บอกปี ค.ศ.1297 (พ.ศ.1840) หลังจากมาร์โคโพลออกจากเมืองนี้ไปเพียง 5 ปี

ชาวมอรอคโคชื่ออินบัตตุตตัย ซึ่งเดินทางไปมาระหว่างประเทศอินเดียกับจีน ในปี ค.ศ.1345 - ค.ศ.1346 ก็ได้บันทึกไว้ว่าสุลต่านแห่งรัฐสมุท บนเกาะสุมาตรา นับถือศาสนาอิสลาม ตามแบบฉบับของอิหม่ามซาอาฟีฮ์ (Sufi) (หรือสำนักคิดซาฟีฮ์) แต่ดินแดนใกล้เคียงยังคงนับถือศาสนาอื่นอยู่

ศูนย์กลางการเผยแพร่ศาสนาอิสลามบนแหลมไทย - มลายู ซึ่งเป็นที่ยอมรับกันทั่วไป คือ มะละกา (ตามความเห็นของศาสตราจารย์ ฮอลล์ แต่เอรีเดีย (Eredie) ว่าปัตตานีและปาลัง รับศาสนาอิสลาม ก่อนรัฐมะละกา สมคิด มณีวงศ์ อ้างศิลาจารึกซึ่งค้นพบที่จังหวัดสุโขทัย มีใจความเกี่ยวกับคำปฏิญาณตน ยอมรับนับถือศาสนาอิสลามเป็นหลักฐานยืนยัน ว่าศาสนาอิสลามแพร่

เข้าสู่ประเทศไทยตั้งแต่สมัยกรุงสุโขทัยเป็นราชธานี (ดู "มุสลิมไทย" ในสังคมศาสตร์ปริทัศน์ ปีที่ 1 ฉบับ 3 ก.พ.2507) รัฐนี้ เจ้าชายปรมศวร เชื้อสายราชวงศ์ไศเลนทร์เป็นผู้สร้างขึ้น ในปี ค.ศ.1403 (พ.ศ.1946) เนื่องจากทำเลที่ตั้งเมืองดี สามารถควบคุมเรือสินค้าที่เดินผ่านช่องแคบมะละกา ให้เข้ามาค้าขายในเมืองได้ มะละกาจึงกลายเป็นศูนย์กลางการค้าของโลก (สมัยนั้น) เป็นที่พบปะแลกเปลี่ยนสินค้าระหว่างประเทศตะวันตกออกกับตะวันตก กล่าวกันว่า ไม่มีสินค้าใดที่จะไม่มีจำหน่ายในตลาดเมืองมะละกา

ปรมศวรเป็นกษัตริย์องค์แรกของอาณาจักรมะละกาที่ทรงยอมเปลี่ยนจากการนับถือศาสนาฮินดู (ศิวพุทธ) มารับศาสนาอิสลามในปี ค.ศ.1414 (พ.ศ.1957) และเปลี่ยนพระนามเป็น "เมกัตอิสกันเดอร์ชาห์" เนื่องจากพระองค์ได้อภิเษกสมรสกับเจ้าหญิงรัฐปาไซ (บนเกาะสุมาตรา) ที่เป็นมุสลิม

ต่อมา ในสมัยของสุลต่านมันสุร์ชาห์ ระหว่างปี ค.ศ.1459 - 1477 (พ.ศ.2002 - 2020) กองทัพมะละกา ได้เข้ามายึดครองเมืองปาหัง ตรังกานุ กลันตัน และไทรบุรี ซึ่งเป็นเมืองประเทศราชของไทย เนื่องจากสมเด็จพระบรมไตรโลกนาถ กำลังทำสงครามติดพันอยู่กับพระเจ้าดิโลกราช แห่งนครเชียงใหม่ ไม่สามารถส่งกองทัพ มาช่วยป้องกันเมืองเหล่านั้นไว้ได้ เป็นผลให้เจ้าผู้ครองนครต่างๆ และ พญาอินทรา ผู้ครองเมืองปัตตานี ขอมรับศาสนาอิสลาม เพื่อโอนอ่อนผ่อนตามกษัตริย์มะละกา

ประวัติเมืองปัตตานีว่า พญาอินทราได้รับศาสนาอิสลาม เพราะปฏิบัติตามสัญญาที่พระองค์ให้ไว้กับ นายแพทย์ชาวเมืองปาไซ ชื่อ เช็คสะอิด ที่มารักษาพระองค์ให้หายจากโรคผิวหนัง ประมาณ ปี พ.ศ.2012 ถึงปี พ.ศ.2057 ซึ่งเป็นระยะเดียวกับที่ศาสนาอิสลามแพร่เข้าไปสู่เมืองเกดาร์ ศาสตราจารย์เบรียญ ฮาร์ริสัน (Brian Harrison) กล่าวว่า "กษัตริย์เกดาร์ได้ยอมรับนับถือศาสนาอิสลาม ในปี พ.ศ.2017 (ดูหนังสือปัญหาความขัดแย้งใน 4 จังหวัดภาคใต้ ของ ดร.อารง สุทธาศาสตร์)

ศาสนาอิสลามเข้าสู่ปัตตานีโดยสายตรงจากพ่อค้าชาวอาหรับเป็นผู้นำเข้ามา หรือผ่านมาทาง พ่อค้าชาวอินเดีย อินโดนีเซียนั้น ยังเป็นที่ถกเถียงกันอยู่ หากพิจารณาจากรูปแบบพิธีของศาสนาอิสลามในปัตตานี จะเห็นได้ว่า "เป็นแบบอินโด เปอร์เซีย เช่นเดียวกับในอินเดีย และเปอร์เซีย ซึ่งต่างกับอิสลามในอาระเบีย" (ดูโลกอิสลาม ของ ประจักษ์ ชัยไถ่ หน้า 265-368) ในแง่ของภาษา จะเห็นได้ว่าชาวปัตตานีเรียก "ศาสนา" ว่า "อุมานะ-อุมามา" ซึ่งเป็นคำภาษาสันสกฤตแทนคำว่า "อาดีล" ในภาษาอาหรับ และเรียกการถือศีลอดว่า "ปัวชา" แทนคำ "อัส, ชาม์" ซึ่งเป็นที่น่าสังเกตว่า ชาวเมืองปัตตานีในอดีต น่าจะได้รับศาสนาอิสลามผ่านทางมุสลิมอินเดีย และชาว สุมาตรา จึงได้ใช้ภาษาสันสกฤต แทนคำในภาษาอาหรับปะปนอยู่ในการเรียกชื่อศาสนาและพิธีกรรมต่างๆ เช่น เรียกพิธีฮัจญ์ ว่า "มาโชะ ยาวี" (หมายถึงการเข้ารับศาสนาอิสลามร่วมกับชาวชวา)

โดยสรุปแล้ว เส้นทางเผยแผ่ของศาสนาอิสลาม ก็คือเส้นทางกระจายตัวของกะปิเยาะห์เช่นกัน เพียงแต่รูปแบบรูปทรง จะแตกต่างกัน แต่ละประเทศอาจไม่เหมือนกัน เปลี่ยนไปตามวัตถุดิบที่แต่ละท้องถิ่นมี จนปัจจุบันได้มีรูปทรงมาตรฐานที่ลงตัว เป็นที่นิยมและยอมรับ มีประเทศที่ผลิตจำหน่ายอย่างเป็นล่ำเป็นสันรองรับ ความต้องการของตลาดโลกมุสลิมโดยมีศูนย์กลางการกระจายสินค้าวัฒนธรรมนี้ที่นครมักกะ ประเทศซาอุดีอาระเบีย นครแห่งการประกอบพิธีฮัจญ์ ศาสนกิจอันยิ่งใหญ่ในชีวิตของชาวมุสลิม

9. แหล่งผลิตกะปิเยาะห์ที่สำคัญในปัจจุบัน

การเพิ่มขึ้นของผู้คนที่นับถือศาสนาอิสลามที่มากขึ้นเรื่อยๆ การหลั่งไหลของชาวมุสลิมที่เดินทาง ประกอบพิธีฮัจญ์นับล้านๆ คนทุกปี ความต้องการใช้กะปิเยาะห์เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการประกอบศาสนกิจจึงมี อย่างมหาศาล ประกอบการใช้กะปิเยาะห์ในดินแดนทะเลทรายที่น้ำแพงกว่าน้ำมัน การซักล้างกะปิเยาะห์เพื่อนำมา อย่างมหาศาล ประกอบการใช้กะปิเยาะห์ในดินแดนทะเลทรายที่น้ำแพงกว่าน้ำมัน การซักล้างกะปิเยาะห์เพื่อนำมา ใช้ใหม่จึงไม่มีเหตุผลที่ดีไปกว่าการใช้แล้วทิ้ง ส่งผลให้ปริมาณความต้องการของกะปิเยาะห์จึงมีอย่างสม่ำเสมอทุกปี

ด้วยแรงจูงใจในอุปสงค์หรือความต้องการกะปิเยาะห์จำนวนมากนี้เอง ทำให้บรรดาประเทศที่มีศักยภาพ ในการผลิตกะปิเยาะห์ต่างพัฒนารูปแบบและผลิตเพื่อส่งออกมาวางขายให้ทันกับช่วงของการประกอบพิธีฮัจญ์ของ ทุกปี และนับวันจะมีการแข่งขันกันสูงขึ้น ประเทศที่มีกำลังการผลิตกะปิเยาะห์ในปัจจุบัน ได้แก่

1. ประเทศอินโดนีเซีย ประเทศที่มีประชากรมุสลิมมากที่สุดในแถบเอเชียตะวันออกเฉียงใต้
2. ประเทศบังกลาเทศ ประเทศมุสลิมที่ไม่ใช่ผลิตขายเฉพาะซาอุดีอาระเบียเท่านั้น แต่ได้ข้ามพามาเจาะ ตลาดในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้อย่างประเทศมาเลเซีย ไม่เว้นแม้แต่ประเทศไทย
3. ประเทศจีน โดยเฉพาะทางด้านตะวันตกของประเทศแถบมณฑลซินเจียง ดินแดนทะเลทราย ที่ผู้คน นับถือศาสนา

อิสลาม เมื่อผลิตแล้วก็ส่งมาที่เชียงใหม่ เพื่อลงเรือสินค้าแล้วส่งไปขายยังกลุ่มประเทศเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ และกลุ่มประเทศตะวันออกกลาง

4. ประเทศไทย โดยเฉพาะจังหวัดปัตตานี หรือที่ชาวมุสลิมในแถบตะวันออกกลางรู้จักกันในนามว่า “ฟาฏอนี” ซึ่งมีรากศัพท์จากภาษาอาหรับอันสื่อความหมายว่าความฉลาด นับเป็นแหล่งผลิตกะปิเยาะห์จำนวน มหาศาล มีส่วนแบ่งการตลาดถึง 1 ใน 3 ของกะปิเยาะห์ที่ขายอยู่ในประเทศซาอุดีอาระเบีย

ด้วยลักษณะการใช้กะปิเยาะห์แล้วทิ้ง ไม่มีการนำมาซักล้างเพื่อนำกลับมาใช้ใหม่ ทำให้กะปิเยาะห์ที่ส่ง ไปยังประเทศซาอุดีอาระเบียไม่จำเป็นต้องฉีดยาฆ่าแมลง แต่เน้นความเรียบง่าย ราคาถูก บรรดาประเทศผู้ผลิต กะปิเยาะห์จึงต้องแข่งขันในเรื่องของราคาที่ถูกลง เพื่อจูงใจให้ผู้คนมาซื้อ ขณะที่ต้นทุนที่ใกล้เคียงกัน ส่วนที่สามารถ ตัดลดได้ ในปัจจัยการผลิตคือค่าจ้าง ค่าแรง ดังนั้น ถ้าค่าแรงประเทศใดถูก จะสามารถลดราคากะปิเยาะห์ให้ถูกลงได้ และมีโอกาสที่จะขายได้ง่ายกว่าประเทศที่มีค่าแรงที่แพงเกินไปเช่นนี้เอง ที่เป็นปัญหาสะท้อนกลับมาถึงผู้ผลิต กะปิเยาะห์ให้ต้องทำงานมากขึ้น ใช้เวลามากขึ้น กว่าจะได้ค่าจ้างเพียงพอต่อการยังชีพ

10. จุดเริ่มต้นกะปิเยาะห์ของตำบลกะมิยอ

ตำบลกะมิยอ มีวิถีชีวิตเฉกเช่นชุมชนมุสลิมโดยทั่วไป ผู้ที่มีกำลังความสามารถที่จะเดินทางไปประกอบ พิธีฮัจญ์ที่นครมักกะห์ได้ก็ควรจะไป อย่างน้อย 1 ครั้งในชีวิต การเดินทางจากปัตตานีเพื่อ ไปประกอบพิธีฮัจญ์ใน สมัยก่อน จะใช้เรือใบเดินสมุทรกินเวลาในการเดินทางถึง 6 เดือนเมื่อยุคสมัยเปลี่ยนเรือใบก็กลายเป็นรถยนต์ การเดินทางก็เร็วขึ้น จาก 6 เดือนเหลือเพียงเดือนเดียว

ในระหว่างที่ประกอบพิธีฮัจญ์ ผู้คนที่หลงใหลมาจากทุกมุมโลก ไม่ว่าจะชาติใด ภาษาใด ฐานะสูงต่ำเพียงไหน แต่เมื่อมาอยู่ที่นี้ ทุกคนจะใช้ชีวิตแบบเดียวกันอย่างเสมอภาค นุ่งห่มด้วยเสื้อผ้าสีขาว ใส่กะปิเยาะห์สีขาวบางคนก็ทำ กะปิเยาะห์ขึ้นเอง ชาวปัตตานีได้เรียนรู้วิธีการทำกะปิเยาะห์จากที่นี่ บางคนก็ยึดเป็นอาชีพชั่วคราวก่อนกลับบ้านเกิด ที่ปัตตานี

ด้วยทักษะจากการทำกะปิเยาะห์ในนครมักกะห์นี้เอง สิ่งที่ดีต่อชาวปัตตานีกลับมาคือความรู้ที่นำมาสร้างสรรค์ กะปิเยาะห์สินค้าทางวัฒนธรรมที่ได้กลายเป็นรายได้ส่วนหนึ่งของชาวบ้านตำบลกะมิยอหลายร้อยคนอยู่ในขณะนี้ จุดเริ่มต้นของการผลิตกะปิเยาะห์ของจังหวัดปัตตานีทำมาเมื่อ 200 – 300 ปี กล่าวได้ว่าเริ่มมาพร้อมกับ โรงเรียนปอนาะ เมื่อก่อนจะทำด้วยมือ ทำให้กันเอง จนเมื่อ 80 กว่าปีให้หลังมานี้ หะยีเอ สะมะလာ เดิมเป็นคน จังหัดนครศรีธรรมราช มาได้ภรรยาที่ตำบลกะมิยอ ก่อนย้ายไปอำเภอโคกโพธิ์ จังหวัดปัตตานี และนายหะยีนู จงรักสัตย์ เป็นคนแรกๆ ที่บุกเบิกการใช้จักรมาเย็บกะปิเยาะห์เพื่อการจำหน่าย

จุดเริ่มต้นจากตำบลกะมิยอ ขยายไปสู่ตำบลปูยู และตำบลคลองมานิง ตามลำดับ ซึ่งทั้งสามตำบลนี้ล้วน อยู่ในเขตอำเภอเมืองปัตตานีทั้งสิ้น แรกๆ รายได้ดี แต่เมื่อมีคนทำมากขึ้น ราคาขายก็ต้องลดลง การออกแบบใหม่ๆ ไม่ซ้ำใคร จึงมีความสำคัญต่อการเพิ่มมูลค่า การออกแบบเป็นสิ่งที่หลีกเลี่ยงไม่ได้ และต้องออกแบบใหม่กัน อยู่เรื่อยๆ แข่งขันทางการตลาดไปเรื่อยๆ จนท้ายที่สุด การออกแบบใหม่ก็ไม่สามารถทนกลไกการตลาดของเจ้าเก่า ึ่งเป็นพ่อค้าคนกลางได้ แรงจูงใจที่จะออกแบบลายใหม่จึงหายไปกับราคาที่ถูกลงต่ำลงทุกเดือน ทุกปี บางเดือนราคาถูกลงต่ำลงหลายครั้ง แต่ความดิ้นรนในการคิดค้นลายใหม่ได้สร้างทักษะฝีมือ ของผู้ผลิตกะปิเยาะห์ให้สูงขึ้น อีกทั้งรูปแบบและลวดลายอันหลากหลาย ได้ถูกถ่ายทอดลงบนเนื้อผ้าของ กะปิเยาะห์อย่างละลานตา

11. พัฒนาการของผลิตภัณฑ์กะปิเยาะห์ตำบลกะมิยอ

การประชุมเพื่อถอดประสบการณ์ในการผลิตกะปิเยาะห์ของตำบลกะมิยอตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบัน พบว่ามีรูปแบบรูปทรง ที่สร้างสรรค์ฝีมือของชาวบ้านตำบลกะมิยอถึง 21 รูปแบบ ถ้าจะนับ ลวดลายคงร่วมร้อยลวดลาย

กะปิเยาะห์รูปทรงแรกของตำบลกะมิยอคือคาตาแบบโบราณ ถัดมาคือรูปทรงแบบกาซา ลายหยาบๆ ไม่ละเอียด ทั้งสองรูปแบบนี้ยังไม่แน่ชัดว่าเริ่มทำมาตั้งแต่เมื่อปีใด แต่ที่มีความชัดเจน สามารถบ่งบอกปีได้คือกะปิเยาะห์รูปทรงพาฟ ในปี 2520 เป็นกะปิเยาะห์ที่ดังชื่อตามจักร สมัยเมื่อ 30 ปีที่แล้ว กะปิเยาะห์แบบพาฟนี้ เคยขายได้ราคาถึงกูดิ (20 ใบ) ละ 950 บาท จากนั้นอีก 2 ปีคือในปี 2522 กะปิเยาะห์แบบแซ็ก (ซิกแซ็ก) ได้เป็นหมวกที่ได้รับความนิยมมากขึ้นแทนที่กะปิเยาะห์แบบพาฟ ตามมาติดๆ ด้วย

กะปิเยาะห์แบบใหม่พรม และชอเกาะคำ ซึ่งชอเกาะคำนี้ ปัจจุบันยังได้พบเห็นการสวมใส่อยู่ โดยเฉพาะประเทศอินโดนีเซียและมาเลเซีย ในสังคมของคนชั้นสูง หรือสวมใส่ในพิธีการสำคัญๆ

ยุคที่เป็นจุดเปลี่ยนอย่างมาก คือการนำจักรออตโนมัตินี้ที่ทันสมัยมาผสมผสานในกระบวนการผลิตกะปิเยาะห์ ทำให้ได้กะปิเยาะห์ในรูปแบบที่เรียกว่า “ตามิดิก” ซึ่งเพี้ยนเสียงมาจาก Automatic หรือออตโนมัตินั่นเอง หลังจากนั้นก็เกิดกะปิเยาะห์รูปทรงต่างๆ การหวนกลับมาของกะปิเยาะห์แบบภาษารุ่นใหม่ ตลอดจนกะปิเยาะห์แบบดาดากาซา กะปิเยาะห์ลายใหม่พรม และกะปิเยาะห์แบบตาดริก

ในปี 2532 ได้กำเนิดกะปิเยาะห์แบบดาดาทรงรี ตามด้วยกะปิเยาะห์แบบรียอ (หมวกลายลูกไม้) และกะปิเยาะห์แบบมอดอเกร็ดประวัติของหมวกบอดอที่แปลว่า “โง่” นี้ สันนิษฐานกันว่าเป็นหมวกที่ทำโดยคนที่เพ่งหัดทำ หรือฝึกฝีมือ ใบนึงเดินด้ายเป็นลวดลายแค่ 7 – 8 เส้น ทำทั้งวันขายได้ 15 บาท ก็ยังมีคนอุดสาหกรรมซื้อ เรียกว่าโง่ทั้งคนทำและคนซื้อ จึงเป็นที่มาของชื่อบอดอ ถัดมาจากนั้นคือกะปิเยาะห์แบบพับ

ปี 2537 ถือเป็นปีที่เกิดความลงตัวในกะปิเยาะห์ที่ได้มาตรฐานและจำหน่ายได้มากที่สุดในปัจจุบัน นั่นคือกะปิเยาะห์แบบชูดาน พัฒนาโดยคุณอับดุลการิม การิมะ ด้วยความสวยงาม ได้รูปทรง มีการฉลุเป็นรูระบายอากาศ สวมใส่สบาย ไม่นานนักก็กลายเป็นกะปิเยาะห์ที่ได้รับความนิยมสูงสุดในขณะนี้

หลังจากยุคของกะปิเยาะห์แบบชูดานก็ค่อนข้างจะลงตัว เนื่องจากการผลิตที่ต้องเป็นไปตาม กลไกความต้องการของตลาด ก็จะพัฒนาเพื่อคัดแปลงบ้างเล็กน้อยเป็น กะปิเยาะห์ชูดานทรงแหลม ออกมาได้เล็กกับ กะปิเยาะห์ชูดานตราดิก แต่ก็มีหมวกรูปแบบอื่นๆ เข้ามาแทรกกระหว่างนี้ด้วย เช่น กะปิเยาะห์แบบใหม่พรม เมโมมาดิก และกะปิเยาะห์แบบอินเดีย ซึ่งเป็นแนวคิดของคุณสะมะแอ เจมะ ที่นั่งดูภาพยนตร์อินเดียแล้ว นึกอยากทดลองทำขึ้นมา แต่ไม่ได้ทำเพื่อมุ่งหวังในการจำหน่ายแต่อย่างใด

รูปแบบของกะปิเยาะห์ในระยะหลังๆ มาแล้ว ผู้ที่มีความสำคัญในการออกแบบคือ คุณอับดุลการิม การิมะ ที่ยึดอาชีพการผลิตกะปิเยาะห์มาตั้งแต่เด็ก ด้วยความช่างสังเกต ช่างคิดทำให้งานประดิษฐ์แต่ละชิ้นที่ออกมาใน แต่ละช่วง กลายเป็นสิ่งใหม่ที่ไม่ให้ผลตอบแทนเป็นมูลค่าของผลิตภัณฑ์ที่สูงขึ้น จนตำบลกะมิยอ เป็นตำบลที่ผลิตกะปิเยาะห์จนได้รับรางวัลสินค้า 1 ตำบล 1 ผลิตภัณฑ์ ระดับ 5 ดาวของจังหวัดอย่างภาคภูมิใจ

แม้ขณะนี้ ข้อมูลความชัดเจนของที่มา ช่วงเวลาในการผลิตกะปิเยาะห์ในแต่ละรูปแบบยังไม่ชัดเจน แต่เชื่อว่าในอนาคตความรู้เหล่านี้กำลังได้รับการรื้อฟื้นขึ้นมา

12. พัฒนาการรูปแบบการจำหน่ายกะปิเยาะห์ของกะมิยอ

การค้า นับเป็นสิ่งสำคัญกระบวนการหนึ่งการค้าตลาด กะปิเยาะห์ที่ผลิตขึ้นในตำบลกะมิยอ เป็นสินค้าส่งออกไปต่างประเทศอยู่แล้ว โดยที่ไม่ต้องเป็นภาระของผู้นำประเทศในการหอบหิ้วไปเสนอ ขายในต่างแดน แต่เส้นทางการค้ากะปิเยาะห์ตั้งแต่อดีตมาจนถึงปัจจุบัน ประสบปัญหาอุปสรรคเรื่อยมา ไม่ได้ราบรื่นอย่างที่หลายคนคิด ในระยะแรก การค้ากะปิเยาะห์จะฝากไปกับผู้ที่จะเดินทางไปประกอบพิธีฮัจญ์เป็นผู้ช่วยขาย บ้างก็ฝากไปกับผู้นำคณะที่จะไปประกอบพิธีฮัจญ์ที่เรียกว่า “ชะอะ” แต่ปัญหาที่ถือฝากไปขายแล้ว กลับมาถึงก็ไม่ได้เงินทันที บางครั้งก็เป็นลักษณะค่อยๆ ทขอยให้ จนถึงขั้นที่ไม่ให้เลยก็มี ทำให้ขาดเงินทุนหมุนเวียนที่จะผลิตกะปิเยาะห์ไว้สำหรับขายในช่วงฮัจญ์ของปีถัดไป อีกทั้งไม่มีเงินเป็นค่าใช้จ่ายในครอบครัว

ระยะต่อมาคือการขายผ่านเจ้าเก่าที่มารับซื้อ โดยรับของไปขาย เมื่อขายหมดจึงจะนำเงินมาให้ ก็ประสบปัญหาเช่นเดียวกันกับการฝากผู้ที่ไปประกอบพิธีฮัจญ์ช่วยขาย บางรายถูกโกงเป็นล้านบาทก็มี ผู้ผลิตกะปิเยาะห์จึงเห็นว่าการซื้อขายด้วยความไว้นั้นเชื่อใจกันคงไม่ได้แล้วในสมัยนี้ ระบบการทำสัญญาเพื่อผูกมัดทางกฎหมายจึงกลายเป็นเรื่องสำคัญ อย่างน้อยก็ปรามไม่ให้เกิดการคดโกงได้ง่ายนัก แต่ปัญหาการกดราคาจากบรรดาเจ้าเก่าที่เป็นพ่อค้าคนกลางก็ยังไม่สามารถแก้ไขได้

ช่วงไล่เลี่ยกันกับการขายให้เจ้าเก่าซึ่งเป็นพ่อค้าคนกลาง ก็ได้มีแนวทางการขายโดยส่งกับบริษัทเอกชน ในกรุงเทพฯ เพื่อดำเนินการส่งออกอีกครั้ง โดยมีคุณอับดุลการิม การิมะ เป็นผู้บุกเบิก แต่ที่รับซื้อได้ในจำนวนที่จำกัด

จวบจนปัจจุบัน ด้วยปัญหาที่ราคากะปิเยาะห์ตกต่ำ การกำหนดราคาอยู่ในมือของกลไกพ่อค้าคนกลาง ทำให้ผู้ผลิตกะปิเยาะห์และผู้ประกอบการรายย่อยที่นับวันจะลำบากมากขึ้นกับ รายได้ที่ไม่พอเลี้ยงชีพในแต่ละวัน การรวมกลุ่มจึงขึ้นขึ้น ผลักโถมประวัติศาสตร์หน้าใหม่ของตำบลกะมิยอที่กลุ่มผู้ผลิตกะปิเยาะห์เกิด ขึ้น จากความต้องการของชาวบ้านเอง ระดมทุนกันเอง มีคณะกรรมการบริหารกลุ่มที่ได้รับมติจากชาวบ้าน และสามารถดำเนินการส่งออกกะปิเยาะห์ไปประเทศซาอุดีอาระเบียโดยไม่ผ่าน

พ่อค้า คนกลางได้เป็นครั้งแรก โดยสามารถดึงเอาหน่วยงานต่างๆ มาให้ความช่วยเหลือ อาทิเช่น สหกรณ์จังหวัดปัตตานี สหกรณ์อิสลามปัตตานี สำนักงานพัฒนาชุมชนจังหวัดปัตตานี โรงเรียนชุมชนบ้านกะมียอ ศูนย์บริการการศึกษานอกโรงเรียน อำเภอเมืองปัตตานี หน่วยประสานงานวิจัยเพื่อท้องถิ่นภาคใต้ตอนล่าง ฯลฯ โดยผ่านกระบวนการแสวงหาความรู้เพื่อแก้ปัญหาอย่างต่อเนื่อง

ภาพชีวิตของครอบครัวปักษีกรและพลังทุนทางสังคมที่กะมียอ

“ภาพชีวิตของครอบครัวปักษีกรและพลังทุนทางสังคมที่กะมียอ” บทนี้ เป็นบทสัมภาษณ์พูดคุย กับผู้นำกลุ่มอาชีพท่านหนึ่งของตำบลกะมียอผู้มีบทบาทสำคัญในการทำงานเฝ้าระวังและเสริมสร้างความเข้มแข็งของชุมชน ที่แม้จะมีสมบรูณ์ทั้งหมด ทว่า นับเป็นคุณค่าของต้นทุนที่ได้เริ่มต้น อย่างควรค่า แก่การขอบคุณ

แผนท่องเที่ยวเชิงเกษตร

องค์การบริหารส่วนตำบลกะมิยอ

ประจำปี พ.ศ.2559-2561

จัดทำโดย

สำนักงานปลัด อบต.กะมิยอ

การท่องเที่ยวสร้างรายได้เสริม เน้นความยั่งยืน

โดยชุมชน และเพื่อชุมชน

บทที่ 1 บทนำ

องค์การบริหารส่วนตำบลกะมิยอ เป็นหน่วยงานบริหารราชการส่วนท้องถิ่น ตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช พ.ศ.2550 มีบทบาท และอำนาจหน้าที่ และความรับผิดชอบที่มีความเป็นอิสระตามสมควร ความสำคัญตามรัฐธรรมนูญเกี่ยวกับการกระจายอำนาจให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น โดยกำหนดกรอบความเป็นอิสระในการกำหนดนโยบายที่จะดำเนินการในการบริหารด้านต่าง ๆ ตามอำนาจหน้าที่ของตนเองประกอบกับพระราชบัญญัติกำหนดแผนและขั้นตอนการกระจายอำนาจให้แก่ องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น พ.ศ.2542 โดยถ่ายโอนภารกิจในการให้บริการสาธารณะที่จำเป็น และรายได้ที่รัฐจัดเก็บให้แก่ องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นเพิ่มขึ้น การดำเนินการบริการขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นทุก ๆ ด้าน ให้เกิดประโยชน์สูงสุด ที่ ทำให้การบริหารเป็นรูปแบบและทิศทาง การกำหนดยุทธศาสตร์การพัฒนาที่สมดุลและมีประสิทธิภาพจะส่งผลให้องค์การบริหารส่วนตำบลสามารถดำเนินการบริหารเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ แก้ปัญหาได้ถูกต้อง อันเกิดประโยชน์แก่ส่วนรวม และทำให้บรรลุตามความมุ่งหมาย

ประวัติและความเป็นมาของตำบลกะมิยอ

ประวัติตำบลกะมิยอ เป็นตำบลอยู่ในเขตการปกครองของอำเภอเมือง ซึ่งประกอบด้วย 7 หมู่บ้าน ได้แก่ หมู่ที่ 1 บ้านท่าราบ, หมู่ที่ 2 บ้านกะมิยอ, หมู่ที่ 3 บ้านตานาะ, หมู่ที่ 4 บ้านกาแลบือชา, หมู่ที่ 5 บ้านท่าราบ, หมู่ที่ 6 บ้านสะมาโระ, หมู่ที่ 7 บ้านบือแนงูแจะ

สภาพทั่วไปของตำบลกะมิยอ

1. วิสัยทัศน์

"คุณภาพชีวิตดี วิถีพอเพียง ท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ ร่องรับอาเซียน"

พันธกิจ (Mission)

1. จัดให้มี ปรับปรุง และบำรุงรักษา โครงสร้างพื้นฐาน สาธารณูปโภค และสาธารณูปโภค
2. บำรุงและส่งเสริมการประกอบอาชีพ และการเสริมสร้างรายได้ของประชาชน
3. ส่งเสริมการศึกษา สาธารณสุข และศิลปวัฒนธรรมประเพณี
4. ส่งเสริมสนับสนุนการกีฬาของเยาวชน ประชาชนทั่วไปเพื่อสุขภาพอนามัย
5. อนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติ และสิ่งแวดล้อม
6. ส่งเสริมและพัฒนาการท่องเที่ยวท้องถิ่น
7. การพัฒนาการบริการการจัดการที่ดี และมีส่วนร่วมของประชาชน

3. จุดมุ่งหมายเพื่อการพัฒนา (Goals)

1. ดำเนินการเพื่อให้มีคมนาคม สิ่งสาธารณูปโภค สิ่งสาธารณูปการ
2. ดำเนินการให้ประชาชนมีรายได้ มีการประกอบอาชีพที่เพิ่มขึ้น
3. ยกระดับการศึกษาของประชาชนในท้องถิ่นอย่างทั่วถึง และประชาชนมีสุขภาพอนามัยดี มีนันทนาการอย่างมีคุณภาพ
4. ดำเนินการให้มีสถานที่เล่นกีฬา การแข่งขันกีฬาของประชาชนในท้องถิ่น
5. จัดการด้านทรัพยากรธรรมชาติ สิ่งแวดล้อมอย่างยั่งยืน
6. ส่งเสริมให้มีการท่องเที่ยว และสถานที่ท่องเที่ยว
7. พัฒนาประสิทธิภาพของการบริหารการจัดการที่ดีอย่างต่อเนื่อง